

Gedurende veel jaren werd de kerk gaande gehouden door bezoekende geestelijken, die hun diensten vrijwillig verleenden, en de toegewijde kerkraad.

Im 1992 was de engelse gemeenschap zo gegroeid dat regelmatige kerkdiensten weer gedurende het gehele jaar gerechtvaardigd werden en de congregatie groeide bestendig.

Vanaf de eerste jaren heeft St. Bartholomew volledig meegedeeld in het leven van de locale gemeente en hebben de predikant en de kerkgemeenschap altijd deelgenomen in locale en nationale gebeurtenissen zoals bevrijdingsdag, de herdenking aan de twee wereldoorlogen en andere belangrijke festiviteiten en evenementen.

St. Bartholomew's ontvangt totaal geen financiële hulp of subsidie en is geheel zelfvoorzienend. Met de hulp van bezoekers, stadsbevolking, zowel als de edelmoedigheid van zijn vaste congregatie is het mogelijk om vaste diensten te houden en te zorgen voor de geestelijke behoefte van de ingezetenen en toeristen. Een groeiend aantal franse bewoners zijn vaste kerkgangers geworden.

De kerk is iedere dag, door het hele jaar, geopend. Een haven van vrede en gebed voor ieder die dat zoekt. Grenzend aan de kerk is een engelse bibliotheek waarvan bewoners en toeristen ten alle tijde gebruik kunnen maken.

St. Bartholomew's is het enige anglikaanse kerkgebouw in west Frankrijk en behoort tot de christelijke gemeenschap van Dinard.

Alan C. Charters. 2006

Vertaling: Corrie Stein

St. Bartholomew's Anglikaanse kerk
Rue Faber Dinard
Opgericht 1871

De Eerwaarde Heer Gareth Randall
Predikant

Telefoon: 02 99 46 77 00

e-mail : gareth.randall@nordnet.fr

Website : www.stbarts-dinard.org.uk

0.50€

Een korte geschiedenis.

De kerk is alom bekend bij de bewoners van Dinard. Het werd gebouwd gedurende de tijd dat de gemeente van Dinard zich ontwikkelde van vissersgehucht tot kleine stad en dat kwam hoofdzakelijk door engelse en amerikaanse immigranten.

Op het eerste gezicht ziet de ingang van de kerk er net zo uit als de omringende villa's maar zodra je binnen het gietijzeren hek bent ontdek je de rustige atmosfeer van een engelse kerktuin met grasperk , bloembedden en keurig gesnoeide klimop rond het voorportaal.

Het bouwen van de kerk ging niet zonder geschil want de bisschop van Londen, die toen de leiding over de anglikaanse kerken in Europa had, besliste dat er geen behoefte was voor een kerk in Dinard omdat er al acht kerken in de omgeving van St. Malo gevestigd waren.

William Faber echter, die een groot stuk duinland van zijn moeder (mevrouw Lyona Faber) had geerfd was vast vastbesloten om een kerk ter herinnering aan zijn moeder te bouwen en als gevolg van zijn geloof, vastberadenheid en de edelmoedigheid van anderen onder wie Sir Philip Egerton, was de bouw van de kerk voltooid in 1870.

Men had gehoopt dat Napoleon III en zijn vrouw bij de opening van de kerk aanwezig zouden zijn maar de frans-pruisische oorlog kwam er tussen en de eerste dienst nam pas plaats op 16 november 1871 en werd geleid door de Reverend W. Bird uit Norfolk, de Reverend A. Money, predikant van St. Servan en de Reverend H.B. Snook, predikant van St. Malo. The Reverend Snook preekte uit de tekst van Psalm 122 " Ik was verheugd toen men mij zeide: Laten wij naar het huis des Heren gaan."

Dinard werd al gauw een chique centrum voor welgestelde engelsen en amerikanen die vaak hun eigen personeel meebrachten zodat er al heel gauw een bloeiende kerkgemeenschap ontstond.

In de jaren van 1890 was het nodig om de kerk te vergroten en werd het noordelijk dwarschip gebouwd. Ondertussen had Mr. Faber de kerk verkocht aan een committee van zeven mannen die voor de kerk zorgden namens de kerkgemeenschap. Zij benoemden de predikanten die hun vergunning ontvingen van de bisschop van Londen.

Onder de franse wet bleef de kerk feitelijk een prive woning en het was niet tot 1926 dat de kerk het eigendom werd van de associatie van de anglikaanse kerk in Dinard door het inspirerend leiderschap van Sir George Curtis en Generaal Smith Dorrien.

Deze regeling met vaste predikanten hield aan tot de uitbraak van de tweede wereldoorlog. Gedurende de duitse bezetting werden de anglikaanse diensten voor een tijdje voortgezet onder leiding van een gepensioneerde amerikaanse predikant, Karl Cate. Dit hield op toen de Verenigde Staten zich aansloten bij de oorlog in 1942, maar de kerkdiensten gingen door en werden geleid door duitse Lutherse militairen. Onder het waakvol oog van de koster, John Clark die in Dinard gebleven was, respecteerden de Duitsers het gebouw en verlieten het zoals ze het gevonden hadden.

Na de oorlog was de engels sprekende gemeenschap sterk verminderd en waren er weinig toeristen. Het was niet langer mogelijk om een volledige predikant aan te houden en de kerk werd alleen gedurende de zomermaanden geopend.

Tussen 1946 en 1957 verzorgde de rooms katholieke priester uit Dinard de diensten voor de kleine anglikaanse overgebleven gemeenschap en bood hen vriendschap en spirituele steun. In bijzonder herinnert men zich dat toen koning George VI en daarna koningin Mary overleden de priester en zijn gemeenschap meedeelden in hun nationale rouw door missen te lezen voor hen. Deze hechte vriendschap leidde tot de oprichting van de eucumenische group in dit gebied die zich concentreerde in de kerk van St. Bartholomew waarvan Elizabeth Hannay een leidend figuur was.